

Het verhaal

Neeltje van Leeuwen-ter Maaten ⁵¹

Neeltje, geboren in 1933, woonde als kind op een boerderij aan de Voskuilerweg, in het buitengebied van Woudenberg. Toen in september 1939 de burgemeester ineens het erf op kwam was dat iets om van te schrikken.

“De burgemeester kwam niet zomaar. Dan was er iets aan de hand natuurlijk. En ja hoor, we kregen te horen dat we binnen 36 uur weg moesten, want ze gingen de boel onder water zetten in verband met de mobilisatie. Maandag zou het vee opgehaald worden door militairen. Veel mensen, zoals wij, kregen in de buurt onderdak. Wij kwamen terecht

in een mooi groot huis in Scherpenzeel, naast de soldatenstellingen. Mijn vader ging, samen met de andere boeren uit de omgeving, iedere dag terug met lieslaarzen aan. Ze waren allemaal bang dat er gestolen zou worden omdat alles er zo verlaten bij lag.”

Neeltje is met haar familie, vader en moeder en twee broers, na de capitulatie van Nederland weer terug gegaan en is de rest van de oorlogsjaren in hun boerderij aan de Voskuilerweg gebleven. Er waren op een gegeven moment veel onderduikers in huis. Dat was natuurlijk heel gevaarlijk en in december 1944 ging het mis. De ouders van Neeltje waren van tevoren gewaarschuwd maar het gezin bleef thuis. *“Mijn vader werd opgehaald door de Duitsers. Ik had mijn vader en moeder elkaar nog nooit een zoen zien geven. Maar toen omhelsden en zoenden ze elkaar. Ik heb mijn vader nooit meer terug gezien.”*

Linksonder: Marinus en Jo ter Maaten bij de inundatie aan de Voskuilerweg
Rechtsonder: Inundatie te zien vanaf de watertoren van Woudenberg met het zicht op de Pothbrug

